

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 19. Nihili esse verbum excolubrandi, quod quidam pro Plautino
obtrudere conatus est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

*Nihili esse verbum excolubrandi, quod quidem
pro Plautino obrudere conatus est.*

CAP. XIX.

SÆPE contingit, ut in magnis scriptoribus vitia
steant, & quæ corrupta atque *ὑπολα* sunt, in
putentur: nonnumquam etiam, ut quæ recta & non
corrupta sunt, hominibus non satis intelligentibus
corrupta videantur. Ut autem medicamenta bene
valentibus, ita rectis & veris correctiones ac muta-
tiones nocent. Eius rei exemplum proferam ex Stichis
Plautina, ubi Dinacium è portu rediens, iniquo
no fert, sibi à parasito Gelasimo molestiam exhibet.
Versus hi sunt:

G E. Ibo, atque hunc compellabo.

Saluos sis. D I. Et tu salue.

G E. Iam tu piscator factus?

D I. Quampridem non edisti?

G E. Vnde is? quid fers? quid festinas?

D I. Tua quod nihil refert, ne

Cures. G E. Quid istic inest?

D I. Quas tu vides colubras?

G E. Quid tam iracundus? D I. Si in te
Pudor asit, non me appelles.

Illud igitur de colubris Ioachimus quò pertinere
non videns, hanc notam ad illum locum addiderat:
*Suspecta hæc scriptura mihi est. Ac si sciam, quid hoc ve-
bi sit, suspicor sic fecisse poetam, Qua tu id re excolubrandi.*
Hæc ille: frustra quidem, sed modestè tamen. & alio-
qui homini erudito, qui Plauti fabulis hoc tempo-
re, fatendum enim est, saluti fuit, sicubi falsus sit. Fi-
cilè condonari potest. Vetus est, non omnia vni deo
dare. Secutus est alter multo confidentior, qui illam
tenuem & obscuram Ioachimi coniecturam, nihil
dubitans,

colubans, arripuit pro vera: & confestatus, sic sine vlla
 nota esse in suis veteribus libris (habebat autem ple-
 numque bonos & obsequentes libros) interpretatus
 et etiam nobis verbum *excolubrandi*: vt sit *excolubra-*
 nullo quidem auctore, curiosè, & oculis eminentibus,
 quales sunt oculi colubrorum, & ceruicibus inflexis,
 & oculis extantibus exquirere. Verbosa sanè declara-
 tionem, cui si crediturus sim, locupletiolem eius au-
 ctorem requiro. Atque vt sine fuco & fallaciis agam,
 commendationem illam non tam reputatione, quàm ri-
 gide dignam puto. Insanum enim dicit esse parasitum
 par. & à furiis atque intemperis agitari: ideoque e-
 coquerit, quas colubras videat: quod furia non te-
 nis modò ardentibus, sed colubris quoque ac serpen-
 tibus insectari eos quos agitabant, putabantur. Et in-
 de est illud è vetere tragœdia,

ὦ φῦρες, ἰεργύω σε, μὴ πῖσις μοι
 Τὰς αἰματώδεις ἢ δ' ἀπαινοῦ τὸ δέεις νόβας.

Quare *excolubrandi* verbum, qui pepererent, sibi
 habeant licet.

Detectum Ciceronis erratum in quinto De finibus.

CAP. XX.

MAGNORVM virorum errores qui notât, dum
 id modestè & sine scurrilitate faciant, publicè
 prodesse arbitror. Nam neque quidquam propterea
 de illorum existimatione detrahitur: & ceteri, vt cau-
 tiores ac consideratiores in scribendo sint admonen-
 tur: & siquid cui, vt sunt humana, tale contigerit, ha-
 bet exempla quibus aut excusare se aut solari queat.
 Inigitur animo indicare hoc loco institui insignem
 Ciceronis negligentiam, quam à nemine vsq; adhuc
 notatam esse demiror. Quinque sunt, vt notum est, il-
 lius

Errata
 Lectiones
 III